



Pilhál György: Rövid volt a póráz

2026 augusztus 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A m?velt nyugat? Hozta magát, mint a mi tragédiánk idején. A szája járt, ám kockázatot most sem vállalt.

Az a forró csehszlovák nyárutó igazából már tavasszal elkezddött, a nevében is benne volt: prágai tavasz. 1968-at írtuk. Alexander Dubcek pártf?titkárnak már régóta szoros volt a gimnasztorka: reformok sorát vezette be

az országban, megszűntette a cenzúrát, piacgazdasággal kacérkodott, párton kívüli erőket vont be a közéletbe, szabad választásokat ígért... Pillanatok alatt a legnépszerűbb ember lett hazájában. A Kreml gyorsan kapcsolt: nocsak, mint a magyarok 1956-ban! Jöjjön hát az „internacionalista segítség”! A pórázon tartott Kelet-Európa pedig engedelmesen vakkantott, majd augusztus 21-én kétszázezer emberrel megindult a baráti Varsói Szerződés hernyótalpas ármádiája. Az agresszorok közt mi is ott voltunk, Kádár János, a 301-es parcella tervezőmérnöke ült a pulpituson.

A hazai közvéleményt persze semmiről sem tájékoztatták, a másnapi Népszabadságból csak annyit lehetett megtudni, hogy „Magyarország a VSZ-tagországokkal vállvetve internacionalista segítséget nyújt a baráti Csehszlovákiának”. Ha lett volna sajtószabadság, így szólnak az elsőoldali címek: „Lerohantuk Csehszlovákiát”, „A szovjetek és csatlósaiak megtámadták a szövetséges Csehszlovákiát!”, „Mi is ott voltunk az agresszorok között” stb. De csak a semmitmondó hírekről rakhattuk össze, mi történhetett és mi lesz ezután. Volt az ilyesmiben gyakorlatunk.

Bő két évtizednek kellett eltelnie, hogy összeálljon a kép, hivatalos iratokból gyűzdhezzünk meg, milyen volt a kommunista tábor vendégmarasztaló ölelése azokban az időkben, tizenkét évvel a véres magyar ötvenhat után.

A múlt nyugat? Hozta magát, mint a mi tragédiánk idején. A szája járt, ám kockázatot most sem vállalt. Az ENSZ-ben is tárgyalták a „csehszlovák kérdést” – ugyanúgy, ahogyan a miénket is annakidején –, s tüntetések is voltak a nyugati nagyvárosokban. Ennyi. A nagyhatalmak némi morgás után napirendre tértek. Nincs itt semmi látnivaló.

Tízezer magyar katona lépte át a határt azon a napon, s vonult be a zömmel magyarok lakta szlovák területekre, a drága Felvidékre. Ágoston Balázs kollégám írta pár esztendeje [a Magyar Nemzetben](#): „Nem az volt a baj, hogy bejött a magyar hadsereg, hanem az, hogy kiment.” Mert az ottani magyarság rizte a hitét. Falvak százaiban már kint lobogtak a házakon a féltve rejtegetett piros-fehér-zöld zászlók. Gyorsan kiderült, illúziót kergettek.

Pilhál György - www.magyarnemzet.hu



Ajánló